

५

व्यवस्थाको आत्मिक अर्थको अवज्ञा

यस अध्यायका मूल पदहरू नेहमिया ५:१-५, प्रस्थान २१:२-७, मिका ६:८, नेहमिया ५:७-१२, व्यवस्था २३:२१-२३ र नेहमिया ५:१४-१९।

यस अध्यायको मूल सार पद: "तिनीहरूबाट लिएका खेतहरू, दाखबारीहरू र भद्राक्षबारीहरू र घरहरू तुरुन्तै तिनीहरूलाई फर्काइदो, अनि तिनीहरूबाट असूल गरेका ब्याज, अर्थात् रुपियाँपैसा, अन्न, नयाँ दाखमघ र तेलको सयौँ भाग फर्काइदो।" (नेहमिया ५:११)।

आजसम्म हामी मानव जाति केही सान्दर्भिक विषयबस्तुसँग वादविवाद वा संघर्ष गरिरहेका हुन्छौं। ती हुन्: धन र निर्धन, धनी र गरिबको बीचमा ठूलो खाडल र त्यसको बारेमा हामीले के गर्ने? वा टुलुटुलु हेरेरमात्रै बस्ने? हो, येशूले स्पष्टरूपमा भन्नु भयो, "तिमीहरूको बीचमा गरिब सधैं हुन्छ" (मत्ती २६:११ रूपान्तरित)। (त्यसको अर्थ हामीले जतिसुकै गरिबलाई उचाल्ने अनेकौँ योजना, कार्यक्रम, राजनैतिक र सामाजिक उथलपुथल वा धार्मिक सुधार आन्दोलन गरेतापनि जब सम्म यो पृथ्वी रहिरन्छ तब सम्म विपन्न तथा गरिब वर्ग भइरहन्छ। हामीले जति सहयोग गरेतापनि गरिब सधैं रहन्छन् त्यसकारण किन सहयोग गरिरहने भन्ने बहाना गरेर चुप लागेर बस्ने कुरालाई बाइबलले समर्थन गर्दैन। गरिब तथा विपन्न वर्गको उत्थानको निम्ति येशूभक्तले सक्रिय भूमिका खेल्नुपर्छ भनेर धर्मशास्त्र बाइबलले सिकाउँदछ। यदि हामी येशूभक्त हौं भनेर दावी गर्छौं तर हाम्रो हैसियत अनुसार कसैलाई सक्दो सहायता गर्न सक्दैनौं भने हामीले ईसाइ हौं भनेर दावी गर्न हामीलाई सुहाउँदैन।

जब निर्वासनबाट यहूदीहरू फर्केर आए तब तिनीहरूले धेरै दुःख र कष्टहरू सहनुपरेको थियो। परमेश्वरका जनहरू भनेर दावी गर्नेहरूले विपन्न र

गरिबहरूप्रति आँखा नचिम्लनु मात्र परमेश्वरको आदेश हो, यो मात्रै नभएर धनीले गरिबमाथी गरिरहेको शोषणप्रति परमेश्वरको चिन्ताको विषयलाई पनि हामीले सान्दर्भिक मान्नुपर्दछ। धनीले गरिबलाई थिचोमिचो गर्ने चलन ठूलो मानवीय समस्या हो भनेर बाइबलले खुलासा गर्दछ। यहूदीहरू निर्वासनमा जानुभन्दा पहिले पनि गरिब वर्गलाई दवाउने सामन्ति संस्कार तिनमा थियो भने निर्वासनबाट फर्केर आएपछि पनि त्यो चलन देखा परिरहनु भने परमेश्वरको निम्ति निन्दनीय थियो।

युगौं युगसम्म रहिरहेको यहूदीहरूमामात्र होइन प्रायजसो सबै सभ्यतामा भइरहेको धनीको दवावमा विपन्न वर्ग परिरहनु वा अरू कुनै कारणले गरिबको उपस्थिति भइरहनुको विषयबस्तुलाई यस अध्यायमा हामी हेर्नेछौं। यस मामिलालाई नेहमियाले कसरी सम्हाले त्यो पनि हामी हेर्नेछौं। अझ धर्मकै नाउँमा धार्मिक विधिविधान लाद्रे चलनले गरिबहरूले कस्तो दवाव सहनुपर्ने सोकुरा अति दुर्भाग्यपूर्ण भएको पनि बाइबलले खुलासा गरेको छ। नीतिनियम वा धार्मिक संस्कारहरू लादेर मानिसमाथि थिचोमिचो गरेर उसको अस्तित्वलाई समाप्त गर्नु येशूको चरित्र र चाहना सम्मत विषय होइन। बरू ती धार्मिक संस्कार वा नीतिनियमहरूले मानिसको मूल्यमान्यतालाई माथी उचालेर उसको जीवन सार्थक बनाउनु चाहीं बाइबलको माग हो।

१. मानिसहरू दुखेसो पोखाउँछन्

नेहमिया ५:१-५ पढ्नुहोस्। त्यहाँ के भइरहेको छ? मानिसहरूको चित्कार के हो? हेर्नुहोस्, "१ अब पुरुषहरू र तिनका पत्नीहरूले आफ्ना यहूदी दाजुभाइहरूका विरुद्धमा आवाज उठाए। २ कतिले भने, "हामी अनि हाम्रा छोराछोरीहरू धेरै छौं, र हामीहरू बाँच्नका निम्ति हामीलाई अन्नको खाँचो छ।" ३ अरूले चाहिँ यसो भने, "अनिकालको समयमा अन्न पाउन हामी आफ्ना खेतहरू, दाखबारीहरू र घरहरू बन्धक राख्दैछौं।" ४ अझ अरूहरूले यसो भनेर दुःख पोखाए, "आफ्ना खेतहरू र दाखबारीहरूको राजकर तिर्न हामीले ऋण लिनुपरेको छ। ५ हाम्रो शरीर आफ्ना देशका अरू मानिसहरूको शरीरजस्तै हो। हाम्रा छोराछोरी उनीहरूका छोराछोरीजस्तै छन्, तापनि हामीलाई आफ्ना छोराछोरीहरू कमारा-कमारी तुल्याउन दिनुपरिरहेको छ। कसै-कसैका छोरीहरू त अधि नै कमारी तुल्याइएका छन्, तर हामी केही पनि गर्न सक्दैनौं, किनभने हाम्रा खेतहरू र दाखबारीहरू अरूहरूका भइसकेका छन्।"

बाहिरी दवावबाट बच्न यहूदी समूदाय नेहम्याहको नेतृत्वमा एकत्रित भएको देखिन्छ। तर विभिन्न सतावट र बिदेशी राष्ट्रहरूले गरिरहने आक्रमणको मुकाबिला गरिरहने यहूदी राष्ट्रभित्र सबै कुरो ठिक ठाक थिएन। बाहिरबाट हेर्दा शत्रुहरूसँग मुकाबिला गर्न एक भएको देखाउने वा एकतामा बलियो भए जस्तो देखाउने यहूदी समाज भित्र भित्रै टुक्रिएको थियो। नेताहरू र धनी सामन्ती वर्गले गरिब र बिपन्न वर्गलाई शोषण गरेर आफ्नै फाइदामात्र हेरिरहेका थिए। कतिपय गरिब परिवारका सदस्यहरू कर्मैया भएर दासत्वमा बाँधिएका थिए। त्यसबेलाको परिस्थिति यस्तो नाजुक थियो कि त्यसबाट राहत पाउन चित्कार गरिरहनुपरेको थियो। आफ्ना छोराछोरीहरूलाई ख्वाउने केही खानेकुरा समेत छैन भनेर कतिपय परिवारहरू कराइ रहेका थिए भने कतिपय परिवारहरू अनिकालले गर्दा हातमुख जोड्न आफ्ना अचल सम्पत्ति बन्दकी राख्न बाध्य भएकाले तिनीहरू नाङ्गै हुन लाग्यौं भनेर रोइरहेका थिए। बिदेशी राज्य पर्सियाको राजालाई कर तिर्न कतिपय मानिसहरूले पैसा सापट लिनुपरेको थियो र सो कर तिर्न नसक्दा कतिपयले तिनका छोरा छोरीहरूलाई दास बनाउन बाध्य भएका थिए।

कतिपय गरिब यहूदी परिवारहरू छिमेकीहरूसँग सहायता माग्न बाध्य हुनुको मुख्य दोष अनिकाल र पर्सियाको सरकारलाई कर तिर्नु रहेको देखिन्छ। यहूदा राष्ट्रले पर्सियाको राजालाई प्रत्येक वर्ष ३५० चाँदीको मुद्रा तिर्नुपर्थ्यो (वर्तमान रूपैयाँमा त्यो रू ५३,४९,४४,२५,४०० गुगलमा देखाइएको मुद्रा परिवर्तनको तालिका अनुसार-अनुवादकको जानकारी)। त्यसको अर्थ यहूदी राष्ट्रले तिर्ने नसक्ने भारी कर विदेशी सरकारले लगाएको थियो। त्यो रकम यहूदाको प्रत्येक नागरिकबाट असुल गरिन्थ्यो। सो आदेश अनुसार कुनै यहूदीले कर तिरेन भने त्यसले आफ्नो सम्पत्ति बन्दक राख्नुपर्दथ्यो वा धनी मानिसहरूसँग ऋण लिनुपर्दथ्यो। यदि कसैले एकवर्ष भित्रमा सो ऋण तिर्न नसक्दा त्यसको निम्ति यहूदी जनताले केही काम गर्नुपर्दथ्यो। तिनीहरू कर्मैया भएर धनी वर्गको दास बन्नु पर्दथ्यो। तिनीहरूले अचल सम्पत्ति त गुमाउथे नै तर साहुलाई पैसा तिर्न परिवारको कुनै सदस्य विशेष गरेर छोराछोरीलाई साहुको घरमा ऋण चुक्ता नहुञ्जेल दासीको रूपमा काममा लगाइन्थ्यो।

कतिपय समयमा हामीले आफ्नै कारणले नराम्रो दुःख भोग्नु परिरहको हुन्छ भने कतिपय समयमा भवितव्यले गर्दा बिरामी हुन्छौं वा आर्थिक समस्याको भारमा पर्छौं। प्रायजसो सरकारले विभिन्न नीतिनियमहरू बनाएर

जनतालाई शोषण गर्ने कारणले गर्दा कतिपय जनता गरिब हुन पुगेका हुन्छन्। र समाजमा बिपन्न वर्ग खडा हुन्छन्। त्यसबाट तिनीहरूको उम्कने कुनै बाटो नहुँदा तिनीहरू झन् झन् गरिबीको चपेटामा पर्दछन्।

पौराणिक इस्राएलमामात्र होइन अहिले पनि जुनसुकै बाद वा राजनैतिक दर्शनले राष्ट्र चलेतापनि कतिपय मानिसहरू आर्थिक शोषणको मारमा परि नै रहनुलाई आश्चर्य नै मान्नुपर्दछ। यस विषयलाई बाइबलले बारम्बार सम्बोधन गर्ने भएकोले त्यसबाट हामी ईसाइले के पाठ सिक्नुपर्दछ?

२. परमेश्वरको व्यवस्थाको बिरुद्धमा

जुन परिस्थितिमा यहूदाका जनताहरू गुञ्जिरहेका थिए त्यो देखेर नेहम्याहले क्रोध देखाएका थिए। त्यो रिसको औचित्य के थियो? हेर्नुहोस् देहायका पदहरू: "६ तिनीहरूको रोदन र तिनीहरूले भनेको कुरा सुनेर मलाई साह्रै रिस उठ्यो। ७ ती सबलाई आफ्नो मनमा मैले चिन्तन गरेँ। अनि भारदारहरू र अधिकृतहरूको दोष देखाउँदै मैले भनें, "तिमीहरू आफ्ना यहूदी दाजुभाइहरूबाट धेरै ब्याज लिँदैछौं।" ८ मैले यस विषयमा एउटा ठूलो सभा बोलाएँ अनि भनें, "हामीले सकभर अरू जातिहरूमा बेचिएका हाम्रा यहूदी बन्धुहरूलाई किनेर छुटकारा गराएका छौं। अब दाम तिरेर छुटकारा दिएका आफ्ना भाइहरूलाई तिमीहरू हामीलाई बेचिरहेका छौं।" तिनीहरू चूप रहे, किनकि तिनीहरूसित भन्ने कुरा केही थिएन।" नेहमिया ५:६-८ र "१ अब मैले (मोशा) तिमीहरूको सामु राख्ने विधानहरू यी नै हुन्। २ तिमीहरूले हिब्रू कमारा किन्यौं भने त्यसले छ वर्षसम्म सेवा गरोस्। तर सातौं वर्षमा केही नतिरी त्यो स्वतन्त्र भएर जाओस्। ३ त्यो एकलै आएको भए एकलै जाओस्। त्यसले विवाह गरेर आएको भए त्यसकी पत्नी पनि त्यससँग जाओस्। ४ यदि त्यसका मालिकले त्यसलाई पत्नी दिएका भए, र त्यसले छोराछोरीहरू जन्माई भने, पत्नी र छोराछोरीहरू त्यसका मालिकका हुनेछन्, र त्यो मात्र स्वतन्त्र भएर जाओस्। ५ तर यदि त्यस कमाराले सफासँग, "मलाई मेरा पत्नी र छोराछोरीहरूको माया लाग्छ, म स्वतन्त्र हुन चाहन्नै" भन्यो भने, ६ त्यसको मालिकले त्यसलाई न्यायकर्ताहरूकहाँ ल्याओस्, र त्यसलाई ढोका कि ढोकाको सँघारमा ल्याएर त्यसको कान सुतारोले छेडोस्। त्यसपछि त्यो आजीवन मालिकको नोकर हुनेछ। ७ यदि कुनै मानिसले आफ्नी छोरी कमारी हुनलाई बेचेको छ भने, त्योचाहिँ कमाराझैँ स्वतन्त्र भएर नजाओस्। ८ त्यसलाई ल्याएर पनि त्यसको मालिकलाई त्यो असल लागेन भने मोल तिरेर त्यो छुटोस्।

मालिकले त्यससँग कुव्यवहार गरेको कारण त्यसलाई विदेशीको हातमा बेच्ने त्यसलाई अधिकार हुनेछैन। ९ यदि मालिकले त्यसलाई आफ्नो छोरालाई दिएको भए, त्यससित छोरीलाईझैँ व्यवहार गरौंस्। १० त्यसले अर्की पत्नी ल्यायो भने, पहिली खानेकुरा र लुगाफाटा दिन र दाम्पत्य कर्तव्य पूरा गर्न त्यसले नछोडोस्। ११ यदि मालिकले त्यससित यी तीनै काम गरेन भने, त्यो केही नतिरी विनामोल स्वतन्त्र होस्।" (प्रस्थान २१:१-११)।

वर्तमान समयमा हामीलाई स्वीकार्न गाह्रो भएतापनि पौराणिक कालमा दासप्रथालाई समाजले नै मान्यता दिएको थियो (नेपालमा पनि आधिकारिक रूपमा दासप्रथाको उन्मुलन बि. स. १९८२मा भएको थियो भने कमैया प्रथा बि. स. २०५५ तिर उन्मुलन भएको थियो-अनुवादकको थप जानकारी)। आमाबाबु आफैँ दास बन्न बेचिन सक्थे भने छोरा वा छोरीलाई पनि दास बनाएर बेचन सकिन्थ्यो। सामाजिक र कानूनी नियम अनुसार आमाबाबुले छोरा वा छोरीलाई दास बनाउन र बेचन सक्थे। तर परमेश्वरले मानिसहरूलाई स्वतन्त्रता दिन चाहनुभएको र उहाँले जे गर्नुहुन्छ मानिसलाई स्वतन्त्र बनाउने उहाँको नीति भएकोले साहुहरूले तिनीहरूको दासलाई प्रत्येक सात वर्षमा मुक्त गर्नुपर्ने प्रावधान उहाँले बसाल्नुभएको थियो। यसरी मानिसहरू स्थायी रूपमा दास नहुन ती दासहरूलाई सुरक्षा दिनुभएको थियो। मानिसहरू कसैको दमनमा नबसून् भन्ने परमेश्वरको चाहना त्यस आदेशबाट देखाइएको थियो।

सर सापट दिनु बाइबलीय कानूनले मान्यता दिएको थियो। यहूदीहरूको बीचमा ऋण लिँदादिँदा ब्याज भने लिन पाइदैनथ्यो ("२५ तिमीहरूसँग हुने मेरो कुनै गरीब मानिसलाई ऋण दियो भने त्यसप्रति साहूकारजस्तो नहोओ। त्यससित ब्याज पनि नलेओ। २६ तिमीहरूका छिमेकीको खास्टो बन्धकमा लिएका छौं भने, सूर्यास्त हुन अघि नै त्यो त्यसलाई फर्काइदेओ, २७ किनकि त्यो त्यसको एउटै मात्र ओढ्ने हो। त्यसबाहेक त्यो केमा सुत्छ? त्यसले मेरो पुकारा गन्यो भने म त्यसको पुकारा सुन्नेछु, किनकि म कृपालु छु।" (प्रस्थान २२:२५-२७, "३५ यदि तिमीहरूका इस्राएली दाजुभाइमध्ये कोही अति गरीब भएर आफ्नो देखभाल गर्न सकेन भने, तिमीहरूले नै परदेशी पाहुनालाई जस्तै गरी त्यसलाई सहायता दिनु, कि त्यो तिमीहरूसित बसिरहन सकोस्। ३६ त्यसलाई ऋण दिँदा ब्याज वा नाफा नलिनु। तिमीहरूले आफ्ना परमेश्वरको भय मान्नु, र तिमीहरूको दाजुभाइ तिमीहरूसितै बसिरहोस्। ३७ त्यसलाई तिमीहरूले ब्याजमा रुपियाँ नदिनु। खानेकुरो पनि त्यसलाई नाफा नगरी दिनु।" (लेवीहरू २५:३५-३७)

र "१९ ब्याज कमाउन सक्ने रुपियाँ, भोजन वा अरू कुनै कुरो ऋण दिँदा आफ्नो दाजुभाइबाट ब्याज नलिनु। २० विदेशीबाट (वा अन्य जाति) त तिमीहरू ब्याज लिन सक्छौ, तर आफ्ना दाजुभाइ इस्राएलीबाट त होइन, ताकि तिमीहरूले अधिकार गर्न लागेको देशमा तिमीहरूले गर्न लागेको काममा परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले तिमीहरूलाई आशिष् दिऊन्। (व्यवस्था २३:१९-२०)। यदि यहूदी साहुहरूले ब्याज लिनै पर्ने भएतापनि सो ब्याज थोरै हुन्थ्यो तर तिनीहरूका छिमेकी मुलुकका मानिसहरूले धेरै ब्याज लिएर ऋण दिन्थ्ये। प्रत्येक महिना एक प्रतिशत ब्याज दिनुपर्दथ्यो। सातौँ शताब्दीको मेसोपोटामिया सभ्यताको अभिलेख अनुसार कसैले चाँदीको सिक्का सापटि लिएको छ भने उसले वर्षको ५० प्रतिशत ब्याज तिर्नुपर्थ्यो र अन्न ऋण लिएको छ भने प्रत्येक वर्ष सतप्रतिशत ब्याज दिनुपर्थ्यो। त्यसकारण यहूदाका मानिसहरूले १२ प्रतिशत प्रत्येक वर्षमा ब्याज दिनु भनेको मेसोपोटामियाका राष्ट्रहरूको भन्दा कमै थियो। आफ्ना यहूदी जनतालाई साहुहरूले ऋण दिँदा तिनीहरूले ब्याज लिएका थिए जुन परमेश्वरको वचन अनुसार गलत थियो (नेहमिया ५:१०)। यद्यपि, मानिसहरूले ब्याजको बारेमा दुखेसो नगर्नुचाहीं घटलागदो कुरा हो। त्यसबेलाको संस्कार वा नीति अनुसार जे भइरहेका थियो त्यो उचितै देखिन्थ्यो। तैपनि नेहमिया किन धेरै रिसाए त? यहूदी भारदार वा नेताहरूले जे गरिरहेका थिए त्यसको तुरन्तै कार्वाही तिनीहरूलाई उनले नगरेको विषयचाहीं उल्लेखनीय छ तर जे भइरहेको थियो त्यसप्रति उनले गम्भीरता भने देखाएका थिए।

जुन निर्णायक तरिकाले नेहमियाले त्यो विषयलाई सम्हाले त्यो सराहनीय छ। जुन दुखेसो मानिसहरूले पोखाए त्यसप्रति उनले यो भनेन कि प्राविधिक वा कानूनीरूपमा देशको कानून अनुसार मानिसहरू ऋणमा पर्नु र त्यसको नतिजा भोग्नु स्वभाविकै हो। तर परमेश्वरले दिनुभएको विधानको नियत ती यहूदी साहुहरूले उल्लङ्घन गरिरहेका थिए। विशेष गरेर आर्थिक कठिनाइको समयमा मानिसहरूले एक आपसमा सहायता गर्नुपर्थ्यो। आवश्यकतामा परेका, थिचोमिचोमा परेका, गरिब र विपन्न वर्गका मानिसहरूको पक्षमा परमेश्वर हुनुहुन्छ। गरिब तथा विपन्न वर्गहरूको खिलाफमा शोषण र हिंसा गर्ने दुष्ट कामहरूको परमेश्वरले विरोध गर्नुहुन्छ भन्ने समाचार दिन उहाँले अगमवक्ताहरूलाई खटाउनु भएको थियो।

कहिलेकाहीं हामी धर्मको नाउँमा व्यवस्थालाई पालन गरेर देखाउँछौँ तर जानिनजानि त्यसको (मानिसलाई स्वतन्त्र बनाउने वा राहत दिने)

खिलाफमा हामी पनि गइरहेका हुनसक्छौं भनेर हामीले कसरी थाहा पाउने? हेर्नुहोस् मीका ६:८ "ए मानिस, जे असल छ, त्यो उहाँले तिमीलाई देखाउनुभएको छ। र परमप्रभुले तिमीबाट के चाहनुहुन्छ? केवल यति, ठीकसित काम गर्नु र कृपालाई प्रेम गर्नु र तिम्रा परमेश्वरसित विनम्र भएर हिँड्नु।"

३. नेहमिया केही गर्ने कदम चाल्छन्

"मैले केही गर्ने कदम उठाउने निश्चय गरेँ। अगुवा र भारदारहरूलाई हकारें र भनें, "तिमीहरूले आफ्नै भाइहरूलाई सताइरहेका वा शोषण गरिरहेका छौं।" (नेहमिया ५:७ रूपान्तरित)। यो हप्काइले यहूदीहरूको दिमागमा सकारात्मक नतिजा ल्याउन सकेन। तर नेहमिया चुप लागेनन्। तिनीहरूको बीचमा भएका शोषण, पिडा र विपन्न वर्गको निम्ति निरन्तररूपमा संघर्ष गरिरहने अटोट उनले गरेका थिए। अगुवा र भारदारहरूलाई सम्झाउने प्रयास गरेँ तरपनि त्यसले केही असर पारेन यद्यपि ती पिडित वर्गको निम्ति केही गर्न सकिन भनेर नेहमिया हात बाँधेर बसेनन्। समाजका सामन्ती वर्ग, धनी, सम्पन्न र प्रतिष्ठित वर्गहरूको खिलाफमा उनी लागिरहेका थिए। जबसम्म प्रभावकारी समाधान निस्किएन तब सम्म नै उनी संतुष्ट भएका थिएनन्। तर त्यस सिलसिलामा कतिपय प्रभावकारी सामन्ती तथा शोषकहरू उनका शत्रु बन्न पुगेका थिए।

यहूदी समाजका प्रतिष्ठित र हुने खाने खालका मानिसहरूदेखि असन्तुष्ट भएर नेहमियाले आक्रोस व्यक्त गरेका थिए। तिनीहरूले आफ्ना यहूदी जनहरूलाई के गरिरहेका थिए भन्ने विषयमा उनले यसरी तर्क गरेका थिए। ती मानिसहरूको गलत कामलाई ठिक पार्न उनले के प्रस्ताव राखे? हेर्नुहोस्, नेहमिया ५:६-१२ "६ यस्तो कुरा सुन्दा मलाई साह्रै रिस उठ्यो। ७ मैले केही गर्न कदम उठाउने निश्चय गरेँ। अगुवा र भारदारहरूलाई हकारें र भनें, "तिमीहरूले आफ्नै भाइहरूलाई सताइरहेका छौं।" यो समस्या समाधान गर्न मैले सबैलाई एउटा सभामा भेला गरेँ ८ र भनें, "सकभर विदेशीका हातमा बेचिएका हाम्रा यहूदी भाइ-बन्धुहरूलाई हामीले किनेर छुटाउँदै छौं। तर अब तिमीहरूले चाहिँ आफ्नै भाइ-बहिनीहरूलाई किनबेच गर्न सुरु गरेछौं। एउटा यहूदी अर्को यहूदीको हातमा बेचिँदै छ। यो कस्तो कुरा हो? अगुवाहरू जवाफ नपाएर चुप रहे। ९ मैले फेरि भनें, "तिमीहरूको यो काम गलती भयो। अब, परमेश्वरलाई आदर दिएर जे कुरा ठीक छ सो गर। तब पो हाम्रा शत्रुहरूले हामीलाई खिसी गर्ने केही कुरा पाउनेछैनन्। १० मैले मानिसहरूलाई अन्न र

धन ऋण दिएको छु। मेरा साथी र कारिन्दाहरूले पनि त्यसरी ऋण दिएका छन्। अब हामीले ती ऋण छोडिदिऔं। ११ धन, अन्न, मद्य, जैतुनको तेल जे होस्, सबैको ऋण छोडिदेऔं। तिनीहरूका खेत, दाख र भद्राक्षका बारी र घरहरू झट्टै तिनीहरूलाई फिर्ता देओ।" १२ अगुवाहरूले भने, "तपाईंले भनेजस्तो हामी गर्नेछौं। हामी तिनीहरूका धन-सम्पत्ति फर्काइदिनेछौं र ऋण फिर्ता लिनेछैनौं।" मैले पूजाहारीहरूलाई बोलाएँ र तिनका अघि ती अगुवाहरूलाई आफूले दिएको प्रतिज्ञानुसार शपथ खान लाएँ।"

इसाएलमा भइरहेको धनी र गरिव बीचको सम्बन्धको मामिलालाई सुल्झाउन नेहमिया सबै यहूदीहरूलाई जम्मा गरेर आमसभा गर्दछन्। जब सबै मानिसहरू भेला हुन्छन् तब अगुवाहरू आफ्नो शोषणपूर्ण व्यवहारदेखि शर्माउनेछन् साथै आफ्नो दमित कार्यलाई रोक्नेछन् भन्ने उनले अपेक्षा गरेका थिए।

आफ्नै यहूदी दाजुभाइहरू कसरी दासत्वको घेरामा परे भन्ने कुरा सबैका सामु नेहमिया प्रस्तुत गर्दछन्। नेहमिया समेत गरेर धेरैजसो यहूदीहरू पैसा तिरैर विदेशी मालिकहरूबाट स्वतन्त्र भएका हुनसक्छन्। के आफ्नै मानिसहरूलाई किनबेच गर्नु जायज छ भनेर आफ्ना अगुवा, भारदार तथा समाजका प्रतिष्ठित मानिसहरूलाई उनी सम्बोधन गर्दछन्। के इस्राएलीहरूले यहूदीहरूलाई मोल तिरैर किनेर स्वतन्त्रता दिएपछि फेरि आफ्नै मानिसहरूबाट दास हुनु वा फसाइनु के जायज हो त भनेर उनी प्रश्न गर्दछन्।

केही समय अगुवाहरू चुपचाप हुन्छन् किनभने उनको तर्क ठिकै भएको तिनीहरूलाई लागेको थियो। त्यसकारण नेहमिया आफ्नो कुरा अघि बढाउँछन् "हाम्रा शत्रु राष्ट्रका मानिसहरूले हाम्रा परमेश्वरको खिसि नउडाऊन् भनेर के तिमीहरूले परमेश्वरको भय मानेर हिंडुनु पर्दैन र?" (नेहमिया ५:९ रूपान्तरित)। उनले आफैले पनि मानिसहरूलाई पैसा अत्र ऋण दिएका थिए भन्ने कुरा नेहमिया स्वीकार्दछन्। "अब हामीले व्याजलिन रोकौं" (नेहमिया ५:१०) भनेर उनी घोषणा गर्दछन्। यहूदीहरूको बीचमा व्याज लिन हुँदैन भनेर व्यवस्थामा लेखिएको नियमप्रति प्रतिवद्धता जनाउँदै आफ्नो नेतृत्वमा रहेका मानिसहरूलाई एक आपसमा सदाशयता देखाउन आग्रह गर्दछन्। त्यो सदाशयता आफैबाट सुरु गर्ने भनेर पनि उनी प्रस्ताव गर्दछन्। अचम्मको कुरो त यो भयो कि, उनको प्रस्ताव सर्वसम्मतिबाट पारित भयो। अगुवाहरू मानिसहरूका सबै थोक फिर्ता गर्ने सहमति जनाउँदछन्।

के तपाईंले कसैप्रति गलत गर्नु भएको छ? हामीहरू धेरै मध्ये "गर्दछौं" भनेर स्वीकार्ने को नहोला र? आफूले गरेको गलतीलाई सुधारन सकेसम्म किन कोशिश नगर्ने?

४. शपथ

आफै सहमत भएर खाएको शपथलाई पनि नमान्ने मानिसहरूलाई नेहमियाले किन श्राप दिन्छन्? हेर्नुहोस्, नेहमिया ५:१२,१३ "१२ अगुवाहरूले भने, "तपाईंले भनेजस्तो हामी गर्नेछौं। हामी तिनीहरूका धन-सम्पत्ति फर्काइदिनेछौं र ऋण फिर्ता लिनेछौं।" मैले पूजाहारीहरूलाई बोलाएँ र तिनका अघि ती अगुवाहरूलाई आफूले दिएको प्रतिज्ञानुसार शपथ खान लाएँ। १३ तब मैले कम्मरमा बाँधिँएको पटुका फुकालें र टकटक्याएँ। "तिमीहरू कसैले आफ्ना प्रतिज्ञा पूरा गरेनौं भने परमेश्वरले यसरी नै तिमीहरूलाई टकटक्याउनुहुनेछ," मैले भनें, "परमेश्वरले तिम्रा घर, धन-सम्पत्ति सबै खोस्नुहुनेछ र तिम्रा हात रिक्ता पारिदिनुहुनेछ।" त्यहाँ भएका सबैले "आमेन" भनेर परमप्रभुको प्रशंसा गरे। अगुवाहरूले आफ्ना प्रतिज्ञा कायम राखे।"

आफूले जफथ गरेका धनसम्पत्ति फिर्ता गर्न अगुवाहरूले सहमति जनाएपनि तिनीहरूको ओठे वचनप्रति नेहमिया सन्तुष्ट थिएनन्। तिनीहरूबाट ठोस प्रमाणको अपेक्षा उनले गरेका थिए। त्यसकारण उनी पुजारीहरूलाई जम्मा गर्छन् र पुजारीहरूकै सामुने ती अगुवाहरूलाई शपथ खान लगाउँछन्।

तर शपथ खाए अनुसार नचल्नेलाई उनी किन श्राप दिन्छन् त? सबैको सामु नेहमिया आफ्नो लुगा पोको पाउँछन् जसको अर्थ उनले केही कुरा सम्हालिरहेका छन् भन्ने देखाइएको थियो। तब उनी त्यो लुगा फर्काउँछन् जसको अर्थ ती कुरा फर्काएको छ भन्ने देखाएको थियो। आफैले खाएको शपथ अनुसार नचल्ने मानिसले सबै थोक गुमाउनेछन् भनेर नेहमियाको उक्त कामले देखाएको थियो। कुनै शपथ, कानून र नीतिलाई पालन गरियोस् भनेर गराइन्छ, श्रापको उच्चारण भने त्यस समयको चलन अनुसार थियो। जब नियमको विरुद्धमा जानेले श्राप पाउनेछ भनेर मानिसहरूले सम्झन्थे तब मानिसहरू त्यस नियमको विरुद्धमा नजान सक्थे। अगुवाहरूबाट आउने प्रतिवद्धता अत्यन्तै निर्णायक र महत्त्वपूर्ण भएकोले त्यसको सफल कार्यान्वयन गर्न नेहमियाले केही न केही ठोस तथा कडा कदम चाल्नेपर्ने देखेका थिए।

ती मानिसहरूले खाएका शपथ खेलौंकी थिएनन् तर पवित्र थिए भनेर देहायका पुरानो करारका पदहरूले देखाउँछन्। त्यसबाट हामीले के सिक्न

सक्छौं? (बपतिस्माको समयमा हामी पनि शपथ खान्छौं। तर पछिसम्म हामी त्यसलाई कति पालना गर्छौं? सोच्नुहोस् अनुवादकको जिज्ञासा)।

गन्ती ३०:२ “जब कुनै मानिसले परमप्रभुलाई केही कुरा चढाउने भाकल गर्छ वा आफू केही कुरा छोड्ने शपथ खान्छ, उसले आफ्नो प्रतिज्ञा भङ्ग गर्नुहुँदैन। तर जे आफूले गर्छु भनेको छ, त्यो पूरा गर्नुपर्छ।”, व्यवस्था २३:२१-२३ “२१ परमप्रभु तिम्रा परमेश्वरसित जब तिमीहरू केही कुराको भाकल गर्छौं, आफ्नो भाकल पूरा गर्नमा ढीलो नगर। परमप्रभुले तिमीहरूको भाकल पूरा भएको चाहनुहुन्छ र त्यो पूरा नगरे पाप हुनेछ। २२ परमप्रभुसित भाकल नगर्नु पाप होइन, २३ तर आफ्नो इच्छाले भाकल गरेका छौं भने त्यो पूरा गर।”, उपदेशक ५:४,५ “४ यसकारण परमेश्वरसित केही प्रतिज्ञा गरेपछि सक्दो चाँडो त्यो पूरा गर। मूर्ख मानिस उहाँलाई काम लाग्दैन। जे भाकल गर्छौं, त्यो पूरा गर। ५ भाकल गरेर त्यो पूरा नगर्नुभन्दा भाकल गर्दै नगर्नु असल हो।”, लेबी १९:१२ “मसँग गरेको प्रतिज्ञा पूरा गर्ने इच्छा छँदैछैन भने मेरा नाममा केही प्रतिज्ञा नगर्नु। नत्र त्यसले मेरो नामको अनादर हुनेछ। म परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वर हुँ।” र उत्पत्ति २६:२६-३१ “२६ आफ्ना सल्लाहकार अहुज्जत र सेनापति पीकोललाई साथमा लिएर गरारबाट अबीमेलेक इसहाकलाई भेट्न आए। २७ तब इसहाकले सोधे, “पहिले दुश्मनी गरेर देशबाट निकाल्नुभयो, अहिलेचाहिँ किन भेट्न आउनुभयो?” २८ तिनीहरूले उत्तर दिए, “अब हामीले देख्यौं कि परमप्रभु तिमीसित हुनुहुन्छ र हाम्रो माझमा एउटा गम्भीर सम्झौता हुनुपर्छ। जसरी हामीले तिमीलाई केही हानि गरेनौं, त्यसरी नै २९ तिमीले पनि हाम्रो हानि नगर्न तिमीले हामीसित प्रतिज्ञा गरेको हामी चाहन्छौं। हामीले दया गरी तिमीलाई शान्तिसित बिदा गर्नुपर्छ। अब यो पनि छर्लङ्ग भएको छ कि परमप्रभुले तिमीलाई आशिष् दिनुभएको छ।” ३० इसहाकले तिनीहरूका लागि भोजन तयार गरे, तिनीहरूले खाए र पिए। ३१ भोलिपल्ट बिहान सबैरे दुवैले आ-आफ्ना प्रतिज्ञा गरे र शपथ खाएर पक्का गरे। इसहाकले तिनीहरूलाई बिदा गरे। तिनीहरू साथी-साथी भई छुट्टिए।”

वचनवद्धता भनेको मानिसहरूलाई दिइएको परमेश्वरको अत्यन्तै शक्तिशाली बरदान हो। यो जनावरहरूमा हुँदैन यो केवल मानिसमात्रको मौलिक नीति हो। मानिसले उच्चारण गरेको शब्दहरूमा शक्ति हुन्छ। त्यो शक्तिले मानिसलाई मार्न र बचाउन सक्दछ। त्यसकारण हामी जे भन्छौं त्यसप्रति हामी अत्यन्तै चनाखो हुनुपर्दछ। हामी जे प्रतिज्ञा गर्छौं वा मौखिक वचन दिन्छौं त्यसप्रति हामी होसियार हुनुपर्दछ। हाम्रो कुरा गराइसँग हाम्रो

काम पनि मिल्नु पर्दछ। कतिपय मानिसहरू इसाई बनाउँदाहरूबाटै रुष्ट भएर चर्च नै छाड्छन्। किनभने कतिपय इसाईहरूको जीवन तिनीहरूले सिकेका वा सिकाउने कुराहरूसँग मेल खादैन। (सायद त्यसैले होला कतिपय इसाईहरूले एडभेन्टिस्टहरूलाई झुटा भन्दछन् किनभने कतिपय एडभेन्टिस्टहरूले नै वप्टिस्माको समयमा खाएको शपथ पालन गर्नुलाई आफ्नो नैतिक वाध्यता होइन भनी ठान्दछन् । अनुवादकको विचार)।

तपाईंको वचनले मानिसहरूलाई कस्तो प्रभाव पारेको हुन्छ सो सोच्नुहोस्। हामी जे बोल्छौं र जसरी बोल्छौं त्यसप्रति हामीले होसियार हुन कसरी सिकने?

५. नेहमियाको अनुकरणीय उदाहरण

आफू बडा हाकिम भएतापनि मानिसहरूबाट तलब नलिने प्रतिवद्धता नेहमियाले किन जनाए? हेर्नुहोस्, नेहमिया ५:१४-१९ “१४ राजा अर्तासास्तका शासनकालको बीसौँदिखि बत्तीसौँ वर्षसम्म म यहूदाको बडा-हाकिम थिएँ। यी बाह्र वर्षभरि मैले र मेरा कुटुम्ब र परिवारले बडा- हाकिमले पाउने भोजन लिएनौँ। १५ मभन्दा अधिका सबै बडा-हाकिमहरू प्रजामाथि बोझ बन्थे र खान-पानको निम्ति दिनको चालीस वटा चाँदीका मुद्रा लिनथे। उनका चाकरहरूले पनि प्रजालाई सताउँथे। तर मैले भिन्नै प्रकारले काम गरेँ किनभने म परमेश्वरलाई आदर गरें। १६ मैले आफ्नो सारा शक्ति पर्खाल मर्मत गर्नमा लगाएँ, मैले धन-सम्पत्ति जगेडा गरिनँ। मेरो अधीनमा काम गर्नेहरू सबैले पर्खाल बनाउने काममा भाग लिए। १७ सधैं मैले आफ्ना भोजमा डेढ सय यहूदी र उनका अगुवाहरूलाई खुवाउँथेँ। तीबाहेक चारैपट्टिका देशबाट मलाई भेट्न आउने मानिसहरूले पनि मसँग खान्थे। १८ दिनहुँ खानलाई एउटा गोरु, छ वटा असल मोटा भेडाहरू र असङ्ख्य कुखुराहरू जुटाइन्थे। दश-दश दिनमा ताजा मद्य बटुलिन्थ्यो। तर म जान्दथेँ कि प्रजाहरूले कत्रो भार बोक्नुपर्छो। त्यसैले बडा-हाकिमले पाउने भत्ता मैले लिइनँ। १९ हे परमेश्वर, म बिन्ती गर्दछु कि मैले यस जातिको निम्ति गरेको हरेक कुरा मेरो लाभको निम्ति सम्झना राख्नुहोस्।”

यहूदामा १२ वर्षसम्म बडाहाकिमको काम सम्हालेपछि नेहमिया राजा आर्तासास्तको दरवारमा फर्केपछि माथिको बयान लेखेको हुनुपर्छ। बडा हाकिमहरूलाई आफूले शासन गरेका मानिसहरूबाट तलबभत्ता लिने तिनीहरूको अधिकार हुन्थ्यो। तर नेहमियाले आफ्नो त्यो अधिकारलाई प्रयोग

गरेनन्। बरू आफ्नो खर्च उनले आफैले जुटाएका थिए। त्यतिमात्र नभइकन आफ्नो परिवारलाई मात्र होइन आफूसँग काम गर्ने सबै कर्मचारीहरूलाई पनि उनले आफैबाट तलब उपलब्ध गराएका थिए। बडा हाकिममा जेरुबाबेलमात्र पहिलो बडा हाकिम थिए जसको नाउँ हामीलाई थाहा छ। जब उनले अधिका बडा हाकिमहरू भनेर सम्बोधन गरेका थिए तिनीहरू जेरुबाबेल र आफै भन्दा अगाडिका बडा हाकिमहरू हुनुपर्दछ। तर आफ्नो सबै काम सकेपछि र बडा हाकिमको दर्जा सकेपछि सायद उनी टाट पल्टेका हुनसक्छन्। आफ्नो सम्माननीय पदबाट फाइदा उठाउनुको सट्टा आफ्नो धनसम्पत्ति र जायजैथा पनि गुमाउनमै उनी खुशी भएका हुनसक्छन्। नेहमिया धनी थिए, त्यसैकारणले धेरै मानिसहरूलाई उनले दिनदिनै ख्वाउन सकेका थिए। अरूलाई उदारता पूर्वक राहत दिन नेहमियाले आफ्नो हात फैलाएका थिए (नेहमिया ५:१७,१८)। (धनी हुनु पाप होइन तर धनले आफूलाईमात्र छोप्ने अरूको आवश्यकतालाई आँखा चिम्लनुचाहीं पाप हुनसक्छ अनुवादकको टिप्पणी)।

आफ्ना वरिपरि रहेका राष्ट्रका राजाहरूले युद्धबन्दी बनाएका मानिसहरूलाई अब्राहमले छुटाएका थिए र तिनीहरूलाई जितेर धेरै चिजहरू ल्याएका थिए (उत्पत्ति १४)। नेहमियाले आफ्नो शासनकालमा आफ्ना मानिसहरूबाट भने केही पनि फाइदा उठाएनन्। उनको त्यो नीतिलाई अत्यन्तै निर्णायक र अनुकरणीय उदाहरण मान्न पर्दछ।

सुसमाचारको सन्दर्भमा नेहमिया ५:१९लाई हामीले कसरी बुझ्ने? हेर्नुहोस्, "हे परमेश्वर, म बिन्ती गर्दछु कि मैले यस जातिको निम्ति गरेको हरेक कुरा मेरो लाभको निम्ति सम्झना राख्नुहोस्।"

आफ्नो व्यक्तिगत फाइदा र लाभलाई मात्र प्राथमिकता दिने चलनको विरोध गर्ने नेहमियाको श्रेष्ठ उदाहरणलाई हामीले मनन् गर्नु आवश्यक छ। हामी जुनसुकै परिस्थितिमा भएपनि उनको यो उदाहरण हामी सबैको निम्ति अनुकरणीय छ। आफ्नो पैसा खर्च गर्नु नपर्दा मात्र परमेश्वरको काम गर्नु सजिलो मान्नु। (अर्थात् मिसन वा चर्चको तलब वा खर्चमा मात्र परमेश्वरको काम गर्नु सजिलो मान्नु कत्तिको उचित छ कि छैन ? तर आज नेहमिया जस्तो विश्वासीहरूको आवश्यकता छ जो आफ्नो खर्चमा परमेश्वरको काम गर्न रुचाउँछन् सेभेन्थडे एडभेन्टिस्ट भाइबहिनीहरूलाई अनुवादकको जिज्ञासा)।

फिलिप्पी २:३८मा के छ जसले आफू जुनसुकै ओहोदामा रहेतापनि वा जेसुकै भएतापनि यसमा भएको नीति पालन गर्ने वा नगर्ने तपाईं कस्तो खालको इसाई भनेर दावी गर्ने विषयलाई पर्दाफास गर्दछ। हेर्नुहोस्, "३ आफ्नै मात्र

भलाइ खोजेर तिमीहरू केही नगर। तिमीहरूले फोस्रो घमण्डको निमित्त पनि केही नगर। एक-अर्काप्रति नम्र बन र अरूहरू आफूभन्दा राम्रा छन् भनी सम्झ। ४ आफ्नै मात्र होइन, अरूको पनि विचार गर। ५ तिमीहरूको व्यवहार येशू खीष्टको जस्तै होस्। ६ उहाँ सधैं परमेश्वरकै समान हुनुहुन्थ्यो। तर उहाँले बलजफती परमेश्वरसमान हुने विचारै पनि गर्नुभएन। ७ उहाँले आफ्नै इच्छाले यी सबै त्यागनुभयो अनि कमारोको रूप लिनुभयो। उहाँ हामीहरूजस्तै मानिस भएर जन्मनुभयो। ८ उहाँले नम्र भएर मृत्युसम्म, क्रूसकै मृत्युसम्म आज्ञा मान्नुभयो।"

उपसंहार:

थप जानकारी: एलेन जी हाइटद्वारा लिखित प्रोफेटस् एण्ड किङ्गसको पृ. ६४६-६५३को "अ रिब्युक एगेन्स्ट इक्स्टोरशन।"

"नेहमियाले आफ्ना जनहरूलाई आफ्नै जनहरूले निर्ममतापूर्वक शोषण गरिरहेको सुनेका थिए। त्यसबाट उनलाई ज्यादै रिस उठेको थियो। "जब तिमीहरूको क्रन्दन र ती तीता कुराहरू सुनें तब मलाई धेरै रिस उठेको थियो" उनी भन्छन्। जनतालाई निष्ठुर तरिकाले शोषण गर्ने चलनलाई रोक्न उनले निर्णयात्मक न्यायिक कदम चाल्न आवश्यक भएको देखेका थिए। अत्यन्तै जोशिलो पाराले दृढ संकल्पका साथ उनले आफ्ना यहूदी भाइहरूलाई राहत दिन कदम चालेका थिए। "एलेन जी हाइट, प्रोफेटस एण्ड किङ्गस, पृ. ६४८बाट रूपान्तरित।

"मानिसहरूले शपथलाई हल्का पाराले नलिउन् भनेर येशूले नीति निर्धारण गर्नुभएको थियो। मानिसको वचनको नीमित्त जे सत्य बोल्नुपर्थ्यो त्यो नै हुनुपर्छ भनेर उहाँले सिकाउनुभएको थियो। "तिम्रो वचन हो भने हो, होइन भने होइन होस्: यदि यो भन्दा बेसी भन्छ भने त्यो मानिस दुष्ट भएको ठहर्छ... येशूले भन्नुभएको उपरोक्त कुराले मानिसहरूले गर्ने कुनै अर्थहीन कुराहरू, छाडा बोलीहरूलाई देखाउँछ। मानिसहरूले बोल्ने कपटपूर्ण वा चिप्लो घस्ने बोली, सत्यलाई पन्छाउने बोली, बढाइचढाइ मानिसलाई मख्ख पार्ने बोली र कसैको कामलाई असत्यरूपमा प्रस्तुत गर्ने आचरणलाई येशू दोष लगाउनुहुन्छ। कतिपय मानिसहरू छद्म रूपमा बोल्छन् वा आफ्नो हृदयदेखि सच्चा भावनाले बोल्दैनन् ती मानिसले सत्य बोलिरहेको देखिदैन भनेर येशूको त्यो नीतिले पर्दाफास गर्दछ।"" (रूपान्तरित)एलेन जी हाइट, थटस फ्रम द माउन्ट अभ ब्लेशिण्डस्, पृ. ६७, ६८बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

- अ. आपसी सम्बन्ध र आर्थिक कारोबारमा स्वार्थ घुस्नु नै मानिसको सम्बन्धमा समस्या ल्याउने कारण किन बन्छ?
- आ. लोभिपनाबाट परमेश्वरका जनहरू कसरी अलग बस्ने? त्यसको खिलाफमा परमेश्वरको धारणा कस्तो छ? देहायका पदहरू हेर्नुहोस्, यशैया ५८:३-१२ "१ परमप्रभु भन्नुहुन्छ, "चर्को सोरले कराओ! मेरा प्रजा इस्राएललाई तिनीहरूका पापबारे भन! २ तिनीहरूले दिनहुँ मेरो आराधना गर्छन्। मेरो मार्ग जान्न र मेरा व्यवस्था पालन गर्न उत्सुक छौं भनी तिनीहरूले देखाइदिएका छन्। तिनीहरूले मसित ठीक न्याय चाहन्छन्, परमेश्वर तिनीहरूको नजिक आऊन् भन्ने तिनीहरू इच्छा देखाउँछन्।" ३ मानिसहरू प्रश्न गर्छन्, "परमप्रभुले देख्नुहुन्न भने हामी किन उपवास बस्नु? उहाँले हामीतिर नजर राख्नुहुन्न भने किन हामीले खान छोड्ने? " परमप्रभु तिनीहरूलाई भन्नुहुन्छ, "साँचो कुरा यो हो कि तिमीहरूले उपवास राखेकै बेला तिमीहरूले आफ्ना स्वार्थ सिद्ध गर्छौं र आफ्ना कामदारहरूलाई थिचो-मिचो गर्छौं। ४ तिमीहरूका उपवासले त तिमीहरूलाई झन् साह्रो झगडा गर्ने र आपसमा लड्ने बनाउँछ। के यस प्रकारका उपवासले गर्दा म तिनीहरूको प्रार्थना सुन्नेछु भन्ठान्छौं? ५ जब तिमीहरू उपवास बस्छौं, तिमीहरूले आफैलाई दुःख दिन्छौं, निगालोलेझैँ तिमीहरूले आफ्ना शिर निहुराउँछौं र शरीरलाई खरानी घसेर भाङ्ग्रा ओढाउँछौं? के त्यसैलाई उपवास भन्छौं? के त्यसैले मलाई खुसी पार्छ भनी सम्झन्छौं? ६ "म यस्तो प्रकारको उपवास चाहन्छु: अत्याचारका साड्ला र अन्यायका जुवा तोडिदेऊ र अत्याचारमा परेकाहरूलाई फुक्का गरिदेऊ। ७ भोकाउनेसित आफ्नो भोजन बाँडिखाऊ र घर नभएका गरीबलाई आफ्नो घर खोलिदेऊ। नाङ्गाहरूलाई कपडा देऊ र आफ्ना नातेदारहरूलाई सहायता गर्न इन्कार नगर। ८ तब बिहानको घामझैँ मेरो कृपाको ज्योति तिमीहरूमाथि चम्कनेछ र तिम्रा चोटहरू छिट्टै निको हुनेछन्। म तिमीहरूका बचाउको निम्ति सधैं तिमीहरूका साथमा हुनेछु, मेरो महिमाले तिमीहरूलाई चारैपट्टिबाट रक्षा गर्नेछ। ९ तिमीहरूले प्रार्थना गर्दा म जवाफ दिनेछु। मलाई पुकार गर्दा म जवाफ दिनेछु। तिमीहरूले अत्याचार, अवहेलना र मुखका हरेक दुष्ट

बोली छोड्यौ भने, १० भोकालाई खुवायौ र अत्याचारमा परेकाहरूको खाँचो पूरा गरिदियौ भने तिमीहरूको चारैपट्टिको अन्धकार बदलिएर मध्यदिनको उज्यालोझै हुनेछ। ११ अनि म सदा तिमीहरूको अगुवाइ गर्नेछु र असल कुराले तृप्त गराउनेछु। म तिमीहरूलाई स्वस्थ र तन्दुरुस्त राख्नेछु। पुगदो पानी पाएको बगैँचाझैँ, कहिले नसुकने फोहोराझैँ तिमीहरू हुनेछौ। १२ तिम्रा मानिसहरूले धेरै दिनदेखि ध्वस्त भएका ठाउँ फेरि बनाउनेछन्; पुरानो जगमाथि नै फेरि बनाउनेछन्। तिमीहरूलाई पर्खाल फेरि बनाउने अनि भत्केका घरहरू बनाउने जाति हो भनी चिन्नेछन्।" र मीका ६:६-८ "६ परमप्रभु स्वर्गका परमेश्वरलाई पुज्नु आउँदा म उहाँकहाँ के लिएर आऊँ? के असल बाछ्राहरू बलि चढाउन लिएर आऊँ? ७ मैले हजारौँ भेडाहरू वा बगेर नसकिने खोलाझैँ जैतुनको तेल ल्याएँ भने परमप्रभु खुसी हुनुहुन्छ? के म उहाँलाई मेरो पापको लागि जेठो छोरो चढाऊँ? ८ अँह, होइन! के कुरो असल छ, प्रभुले हामीलाई बताउनुभएको छ। हामीबाट उहाँले यी कुरा चाहनुहुन्छ, जे कुरा न्यायसङ्गत छ, त्यो गर्नु, निरन्तर प्रेम गर्नु र आफ्ना परमेश्वरकाअघि नम्रताकासाथ जीवन बिताउनु।"

- इ. बोल्ने कलाको बरदान र वचनको शक्तिका बारेमा चिन्तन गर्नुहोस्। यूहन्ना १:१,२मा येशूलाई "वचन" भनिएको छ। त्यसको अर्थ के हो? हामीले बोल्ने वचन र त्यसको अर्थ के हुन्छ भनेर थाहा पाउन त्यस वचनरूपी येशूले हामीलाई के थाहा दिन्छ?
- ई. हजारौँ वर्ष अघि देखि नै गरिबहरू हाम्रो बीचमा भइरहन्छन् भन्ने कुरा हामीलाई अचम्म लाग्न सक्छ। फेरि त्यसैवखत आवश्यकता वा खाँचोमा परेकाहरूलाई सहयोग गर्न हामीलाई निर्देशन दिइएको छ। येशूभक्तहरूले विपन्न वर्गलाई सहायता गर्न ती दुवै धारणालाई कसरी सम्हालेर चल्न सक्नुपर्छ?

जेलिन्डो योयाओ इस्ट टिमुरका साहु व्यापारी थिए। उनी इस्ट टिमुरको लोसपालो आइतबारे चर्चमा जाने गर्थे। तर जब आइतबार होइन शनिबार नै बाइबलले सिकाएको साबथ हो भनेर विश्वास गरेपछि आइतबार चर्च जान छोड्ने कुरा उनले आफ्नी श्रीमतीलाई सुनाए।

“तपाईं बहुलाउनुभयो कि क्या हो? पहिला तपाईंले नै दुई वटा त्यति ठूला पसलहरू शनिबार बन्द गर्नुभयो अब फेरि तपाईं त चर्च नै छोड्ने भनेर भन्नुहुन्छ किन?”

“मैले बाइबलमा सत्य कुरो भेट्टाए” भनेर जेलिन्डोले सुनाए। तर उनकी श्रीमती डुलसले उनको कुरा सुन्न चाहिनन्। “ त्यसोभए अबदेखि तपाईं आफ्नै बाटोमा हिड्नुहोस् र म मेरै बाटोमा हिड्छु” उनले धम्क्याउदै भनिन्। तिनले आफ्नो श्रीमानको निमित्त खाना पकाउन पनि छोडिन् कहिलेकाहीं त घरभित्र चुकुल लगाएर तिनले आफ्नो श्रीमानलाई घरमा पस्न पनि दिइनन्।

जेलिन्डोले रूदै प्रार्थना गरे, “होइन, मलाई यो के भइरहेको छ? मैले बाइबलमा सत्य कुरो भेट्टाएँ र त्यसको पालना गर्दा मेरी श्रीमती त मलाई नै त्याग्न खोज्छिन्। बाइबलले सिकाएको साबथ पालन गर्दा मैले यो कस्तो हविगत सहनुपरेको हो यो?”

बिहान बिहानै डुलस ठूलो विशाल बजारमा जान्थिन् तर जेलिन्डो घरमा सानो छोरालाई स्याहार गरेर बस्थे। अनि दिउँसोदेखि राति ९ बजेसम्म जेलिन्डो पसलमा काम गर्न जान्थे। त्यसबेला भने उनकी श्रीमती घरमा आएर सानो छोरालाई स्याहारिन्।

एक दिन बिहान जेलिन्डोले यो प्रार्थना गरे, “हे प्रभु, मैले मेरो आइतबारे चर्च छोड्नु नै पर्छ भने मेरो जीवनमा कुनै अचम्मको काम गरेर छोडाउनुहोस्।”

जब त्यो दिन दिउँसो जेलिन्डो पसलमा गए तब त्यहाँ उनकी श्रीमती डुल्स बाइबल पढिरहेको देखेर उनी चकित भए। उनी केवल चर्चमात्र जान्थिन् तर बाइबल कहिल्यै पनि पढदिनथिन्। उनले प्रकाश १२ अध्यायमा उल्लेखित स्त्री र शैतानरूपी अजिङ्गरको बारेमा पढिरहेकी थिइन्। “प्रिय, तिमीले पढेको तिमीले बुझिनौं भने म तिमीलाई व्याख्या गरेर बुझाउन चाहन्छु” जेलिन्डोले भने। डुल्सले आफ्नो हात डेस्कमा बजारिन्। त्यसले ग्राहकहरूको ध्यान उनीतिर मोड्यो। तब रुँदै डुल्सले भनिन् “ती आइतबारे क्रिश्चियनहरूले हामीलाई किन झुट बोले? यो सत्य कुरा तिनीहरूले हामीबाट किन लुकाए?”

जेलिन्डोले आफ्नी श्रीमतीलाई अङ्गालोमादैँ मनमनमै परमेश्वरलाई धन्यवाद दिदैँ प्रार्थना गरे “मेरो प्रार्थना सुन्नुभएकोमा धन्यवाद प्रभु। आज मैले अचम्मको काम देखें।”

अनि त्यो साता शनिबारको दिन पहिलो पल्ट पूरै परिवार सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्चमा गए। पछि जेलिन्डो र उनकी श्रीमती डुल्स दुवैले एडभेन्टिस्ट चर्चमा बप्तिस्मा लिए। वर्ष ४२का जेलिन्डोले भने तिनले आफ्नो काममा परमेश्वरको महिमा गरेको हुनाले उहाँले विश्वासै गर्न नसकिने गरेर आशिष दिनुभएको छ। तिनीहरूले आफ्नो विशाल बजारमा रक्सी, जाँड, चुरोठ, कफी र चिया समेत बेचन छोडे। आफ्ना कर्मचारीहरूको निमित्त तिनीहरूले नियम पनि परिवर्तन गरे। कर्मचारीहरूलाई तलबमात्र होइन खाने बस्ने पनि व्यवस्था गरिदिए। हरेक विहान र बेलुका परमेश्वरको आराधना गर्न तिनीहरूले ती कर्मचारीहरूलाई बोलाए। हप्ताको एक दिन बेलुका बाइबल अध्ययन गर्न पनि तिनीहरूलाई अनुरोध गरे। प्रत्येक दिन जेलिन्डो यसरी प्रार्थना गर्छन् “मेरो यो व्यापारको धन्धा तपाईंको महिमाको निमित्त प्रयोग गर्न चाहन्छु। तपाईंतिर मानिसहरू ल्याउन मलाई सहयोग गर्नुहोस्।”

पसलका कर्मचारीहरू बाइबल अध्ययन गर्न थालेपछि छक्क पर्न थालेका छन्। तिनीहरू जेलिन्डोसँग यसो भन्छन् “बाइबलबाट तपाईंले के सिकाइरहनुभएको छ? यो त साँच्चिकै सत्य पो रहेछ।”

आफूले आशा गरे भन्दा धेरै परमेश्वरले उनको व्यापारलाई आशिष दिनुभएको छ भनेर जेलिन्डोले खुशी हुदैँ यी लेखकलाई सुनाए। चार वर्षमा आठ जना कर्मचारीहरूले बप्तिस्मा लिए। सन् २०१५मा तपाईंले दिनुभएको भेटीको भागले इस्ट टिमुरको राजधानी डिलीमा सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्च भवन बनाउन सहयोग गरिएको थियो। त्यसको लागि तपाईंहरूलाई धन्यवाद।